

**Fede-Niels
BIND 4**

Malvina Pillerik & Niels V. Pungknockel

KAMPEN om PJALTEGÅRDEN

**Et drama, vi
aldrig glemmer**

*Hvis De kun skal læse
én roman i år, så lad
det være denne!*

LOUIS B. KNOCKEL
Ansvh. olding

NYT DANSK ROMANFORLAG

Klamhuse Karachi New York

Niels V. Pungknoekel
&
Malvina Pillerik

KAMPEN OM PJALTEGÅRDEN

Fede-Niels bind 4

Nyt Dansk Romanforlag

Copyright MMXXIII by
forfatterne og forlaget

Køb og deling af denne e-bog:
Se sidste side!

Mandag 5. april 2027

Luften over Nordvestjylland var levende af lærkesang, og rød morgensol kastede flammeskær over fækaliestabelen foran Villa Böffel, Nørre Usseldrup. Husets herre, folkehelten Niels V. Pungknockel gryntede tilfreds ved synet. Han stod bred og mægtig i det åbne soveværelsevindue og gned sin hårede bug.

"Det har været en indbringende vinter," sagde han. "Vi havde vel ikke mere end halvanden rummeter brunvare hernede på pladsen i fjor. Nu har vi sparet det firedobbelte sammen, min skat!"

"Alt er godt, Niels," svarede Zissy, mens hun strakte sig i sengen bag ham og så småt vågnede op. "Vi er rige."

"Vi er i hvert fald på vej til at blive det, og du har ydet din del. Du er ikke meget større end en sammenrullet sovepose, men du producerer naturpølser som næppe nogen anden. Kraftige, velskabte faconeksemplarer morgen og aften – og nogle friske klatter ind imellem. Jeg er stolt af dig, min blomst!"

Zissy knurrede kælent. "Kom tilbage i sengen, skatter."

"Ville gerne, men kadaveropskæringsfabrikkens fløjte lyder om 17 et halvt minut, og jeg møder aldrig for sent. Selv ved midvinter, da jeg havde 41,3 i feber, boblende diarré og dobbeltsyn, stod jeg foran porten hver morgen klokken 06.29 præcis."

"Du lever op til dit ry som nordvestjysk arbejderhelt, elskede Niels."

"Jeg gør mit bedste, dag efter dag."

"Og nat efter nat," kurrede Zissy.

* * *

Fabriksfløjten lød, og dagens første kadavere kom trillende hen ad fabrikkens transportbånd. Niels havde sine hvinende skarpe redskaber inden for rækkevidde. Hans opgave nummer ét var et hængebugsvin, som på en eller anden beklagelig måde havde mistet hovedet. I løbet af et par minutter havde han klippet og flænset resten af dyret op, og stumperne blev sendt ned ad båndet til videre forarbejdning. Skulle de forvandles til friske krydderpølser, konserver eller blot granuleret kødfoder? Det var ikke hans afgørelse. Han stod som en af de ranke krigere forrest i kadaveropskæringens værdikæde og havde nok at se til her.

Næste objekt lå med benene i vejret. Et muldyr, og denne gang var det Niels, der skulle skille et langstrakt hoved fra en slunken krop. Ikke meget af værdi, nærmest kun et skelet med lidt vedhæng, lopper og lus, og der sad allerede maddiker i øjenhulerne. Men dyret havde et halsbånd, som virkede bekendt. En blå- og rødtribet plasticstrimmel med en møntagtig ting vedhæftet. Niels klippede en gang og betragtede den bleggrå metalskive.

"Ferdinand"

ejer Polle Pjalter

tlf. Klamhuse 24y

DUSØR GIVES

Budskab modtaget, tænkte Niels og stak skiltet i lommen. Hans Zissy var beslægtet

med den gårdejer Pjalter, der døde for ganske nylig, omtrent lige så udslidt og ussel som muldyret Ferdinand, og hun vidste nok, hvem halsbåndet skulle leveres videre til.

En opsvulmet, formentlig druknet gedebuk nærmede sig, og Niels greb om motorsaven. Forbandet svineri ventede inden for de næste få sekunder, når bugen eksploderede, men han var mand for det. Han var blandt Nordvestjyllands 10 bedste kadaveropskærere, og han beviste det for sig selv og de andre, igen og igen.

* * *

"Har det været en hård dag, skat?"

"Tjah, nøj, sådan cirka som normalt," svarede Niels og lod tarmluft boble op gennem det lunkne karbolvand i badekarret. Zissy var i gang med at tilberede brun kryddersovs til en flæskebudding, mens Niels foretog sin sædvanlige fyraftensrenselse. Døren mellem køkken og badeværelse var straks efter deres indflytning fjernet, så de kunne dele ord og tanker ubesværet.

"Vi fik din onkels gamle udslidte muldyr ind," tilføjede han.

"Guuud!" kvidrede Zissy. "Der er noget, jeg har glemt at fortælle dig. Jeg har fået besked fra skifteretten i Nr. Usseldrup om onkel Polles dødsbo. De spørger, om jeg vil vedkende mig arv og gæld."

"Pas på," sagde Niels, mens tarmen med en langstrakt lyd boblede færdig. "Der er nok mere gæld end arv at komme efter."

Zissy dukkede frem i døråbningen, iført sit pyntelige rødternede plasticforklæde.

"Onkel var røvfattig," sagde hun. "Kan du huske dengang, vi inviterede ham på lørdagsfrokost, og han tiggede om at få resterne med hjem? Men alligevel... han var jo gårdejer. Pjaltegården må være et eller andet værd."

"Vi kan gå over og kigge på den," sagde Niels, idet han rejste sig og rakte efter håndklædet. "Men først skal vi guffe et par kilo lun budding i os. Jeg er syg af sult, skat."

Onsdag 7. april 2027

"Dyrene er døde, og traktoren og redskaberne er ikke andet end gammelt jern," sagde Niels. Han stod skrævende på gårdspladsen foran Pjaltegårdens vakkelvorne stuehus, hvor knuste ruder var erstattet med papstykker.

"Men der er stadig 17 tønder land, halvdelen af det roemark. Det må da kaste lidt af sig," sagde Zissy. "Vi kan høste vores egne foderroer og holde nogle tamsvin her på gården. Kan du ikke se det, skat? Vi kan lave flæskesteg og medisterpølsefyld året rundt. Og grise er så hyggelige at snakke med og lege med."

"Bob bob bob," sagde Niels, mens hans hjerne prøvede at lodde mulighedernes dybde. Zissy var altid optimist, men gad hun passe svin året rundt?

Inden han nåede at svare, hørte de et motorbrøl, og den lange sorte snude af et ældre dollargrin klemte sig lige akkurat ind gennem porten. Resten af bilen fulgte efter, og en fedladen mand i mørkeblå habit, skjorte og spraglet halsklud steg ud.

"Goddag, mine søde gode venner," sagde han med en tone af smør og fedt på stemmen.

"Goddag, fætter Pamper," svarede Zissy, mens Niels blev stående tavs og skrævende. Han følte sig hverken sød eller god, og han brød sig ikke om storbonden fra Pampergården. Han kendte ikke den rige mand personligt, men havde hørt fæle rygter om Wambert Pamper og hans metoder.

Fedlingen viklede sig ud af vehiklet og kom nærmere med en mappe i hånden og

en sky af krydret barbersprit omkring sig.

"Jeg kondolerer," sagde han. "Vi vil alle savne Polle, men det var på tide, han fik fred. Nu skal vi bare have boet gjort op."

Hvad fanden rager det dig? tænkte Niels, men det var jo mest Zissy, der var arving, så han sagde foreløbig ingenting.

"Jeg vil gerne gøre det nemt for jer, så jeg har været hos advokaten efter de rigtige papirer. Du skal bare skrive under en tre-fire steder, lille Zissy, så er det overstået for dit vedkommende."

"Ubba bubba," sagde Niels og sendte Zissy et skarpt blik. "Vores advokat skal nok også lige kigge tingene igennem."

"Har I en advokat?" spurgte Wambert Pamper med forbavselse i stemmen.

"Ubba bubba bum bum," svarede Niels. "Giv mig papirene."

Lørdag 10. april 2027

"Stakkels gamle onkel Pjalter. Vi skulle have givet ham noget mere at spise. Vi skulle have taget os af ham."

Zissy havde gråd i stemmen, og tårer var på vej ud af de stjerneklare blå øjne. Hun og Niels sad med papirbunken på bordet mellem sig og prøvede for syttende gang at overskue situationen. Han klappede hendes hånd og følte selv et sjældent angreb af rørelse.

"Det var naboernes skyld," sagde han. "Den forpulede Pamperfamilie sugede alt ud af ham. Og som det står nu, har vi ikke en chance for at beholde gården. Hvis man tænker over det, dybt og længe, så levede vi jo egentlig også meget godt uden den gård."

"Ja, men det er ikke retfærdigt, at Wambert Pamper skal have den. Det er ligesom at give efter og bare finde sig i, at det onde her i verden skal sejre," pippede Zissy.

"Lad os varme kødbuddingen og snitte et par foderroer. Vi danske landproletarer tænker bedst med mad i munden."

Zissy sendte ham et kært lille smil gennem tårer.

Efter 47 minutters spisning, 4 minutters oprydning og 19 minutters kopulation sov det unge par ind, hun som sædvanlig liggende som et kattekilling oven på hans mave.

Klokken 23.47.34 blev Niels vækket af et skrig.

"Hvad er der galt?"

"Jeg havde en drøm!"

"Du drømte, du var blevet neger?"

"Hva'?"

"Ja, ligesom ham der Martin Luder i Amerika: I had a dream!"

"Niels for fucks sake, ti stille og hør efter. Jeg drømte om onkel Pjalter. Han gik mellem plovfurerne ud over marken, og så standsede han et bestemt sted og pegede med sin stok. Det var ligesom han ville sige noget, men det kunne han ikke, så han pegede bare, mens han stirrede på mig, og pludselig var han forvandlet til en dødning, helt indskrumpet og ulækker, og så vågnede jeg."

"Med et skrig."

"Jeg er sikker på, at det betød noget. Han ville vise os noget. Du ved, jeg har den mærkelige evne..."

"Ja, for fanden, du kunne se gennem frostkyllingerne i Brugsen, at de var for gamle. Uddeler Jokumsen benægtede det, og der skulle et par syngende lussinger til, før han forstod, at slaget var tabt."

"Og så fik vi alle kyllerne gratis med hjem."

"Og efter en tur i blenderen med lidt salmiakspiritus, hestetalg og brændenældekrudderi kunne de fint ædes. Vi har vel kun tre-fire stykker tilbage... Men hvad skulle det så være, at gamle onkel P ville vise dig?"

"Lad os finde ud af det. I morgen er søndag. Vi kan gå derhen og grave. Det skylder vi ham."

Zissy begyndte at snøfte, og Niels tog om hende. Han kunne mærke under bæltstedet, at han havde et trøstende middel parat.

Søndag 11. april 2027

"Så er det spaden i jorden, drenge!"

Flump, zjump, sprump, en smuk samklang af metalskær gennem jord hørtes over Pjaltegårdens magre østmark. Arbejdsvante rygge blev bøjet og atter rettet op. Mandearme af elefantastisk styrke kastede jord bagud.

"Sådan!" konstaterede Niels, mens han med onkel Pjalters blankslidte spade gjorde sin del af indsatsen.

Et generøst løfte om bajere, blå drikkepetroleum og (senere på dagen) Zissys luksuskyllingegryde havde kaldt en regulær arbejdsbrigade frem. Naboer, kammerater fra opskæringsfabrikken og brødre fra den landproletariske slubbertloge var mødt frem under en bleggrå søndagshimmel. Fra det fjerne hørtes en sprød klokke, der kaldte til andagt i Nørre Usseldrup bedehus, og en oldingestemme svarede med sang:

*"Vi hylder dig, skaber,
mens vi graver i muld,
oh, vis os ydmyge aber
vej til det brune guld!"*

Det var Gylbert Larzen, den ældste af opskæringsfolkene, der improviserede et vers til dagen. Hans senede overkrop var nøgen, og han arbejdede ikke med spade, men som i arbejdstiden med en gigantisk, barberbladsskarp bøddeløkse. Efter et par gentagelser sang alle med på bønnen:

*"Oh, vis os ydmyge aber
vej til det brune guld!"*

Zissy kom ned ad markvejen med en trækvogn, der klirrede forjættende, men inden hun nåede frem med formiddagens første arbejdsbajere, lød der et brøl fra Niels, og hans bjørnekrop løftede sig fra jorden i en jubeldans.

"Her, venner, her er gullet!"

"Og her," svarede en af de andre.

"Og herovre er der sgu også et lag!"

Gamle Gylbert var faldet på knæ, og hans fingre gravede ned i det hul, han havde hugget.

"Guld, guld og mere guld!"

"Hele undergrunden bugner af pubæ," konstaterede Niels. "Fra nu af graver vi forsigtigt og samler værdierne i bunker."

Han inspicerede sine egne fund og fortsatte: "Emballerede pragtfækaler med navne og certifikater for sig. Første og anden classes faconfækaler i hver sin stak. Assorteret brunmasse og eventuel pladdermasse tager vi også med op. Intet skal gå til spilde!"

"Det må være slubbertlogens værdimateriale, som i 1987 blev gravet ned på

hemmeligt sted," svarede Gylbert med glædestårer i de hvidblå oldingeøjne. "Jeg havde ikke troet, jeg skulle se vore skatte nogensinde igen. Det var under krigen mod Holstebro..."

"Og den hemmelighed har onkel Polle værnnet om, mens han levede i fattigdom og nød," indskød Zissy, der var nået frem med bajervognen.

"Han var en helt, en ægte landproletarhelt," sagde Niels. "Vi rejser ham en statue."

"En brun totempæl," sagde Gylbert. "Æret være Polle Pjalter!"

En lyd nede fra markvejen afbrød deres respektfulde tavshed. Et storluxusvehikel af ældre amerikansk fabrikat nærmede sig med 326 hestekræfter brummende under den blanksorte kølerhjelm.

"Fy for Zlatan," mumlede Niels. "Det er Wambert Pamper, der vender tilbage for at udplyndre os, men nu skal han få en anden sang at høre."

"Det har han længe fortjent, men er det klogt, min ven?" lød det fra Gylbert.

"Wambert er den store mand her på egnen, og jeg tror han har sin advokat fra Holstebro med i bilen, ham den afskyelige Lupo Luffert. Jo, det er sgu Lupo med guldbryller og brillantine i håret, der sidder ved siden af Wambert. Uha, puha!"

Niels lagde nakken tilbage, mens han pumpede bug og bryst op, for en gangs skyld omhyggelig med ikke samtidig at slippe tarmluft ud. Han kunne minde om en kampklar grizzlybjørn, da han vraltede frem mod de indtrængende. Vehiklet standsede mindre end 20 cm fra hans skridtbule, som nu pegede direkte mod kølerfiguren, en sølvengel med udbredte vinger.

En laskefed mand steg ud i den ene side, en krum, rotteagtig figur i den anden.

"Goddag Niels," sagde Wambert. "Sikke der bliver gravet. Må man spørge: Efter hvad?"

"Efter guld. Pjaltegårdens brune guld, norvestjyske landproletarers sammensparede naturformue."

"Jamen dog, jamen da..."

"Kan ejerskabet dokumenteres?" skar advokaten ind. "Hvis formuen er en del af Polle Pjalters dødsbo, har vi pant i den."

"Hvem er vi?"

"Pamperkoncernen af 1991, som jeg repræsenterer juridisk. Lad os tage byttet i øjesyn," sagde den lille mand, idet han trådte nærmere. En reptilagtig brunrød tungespids spillede mellem hans glinsende læber.

"Næ, du kan satme tro nej. Ingen af jer skal betræde Pjaltegårdens jorder. Bak ud herfra og lad det gå lidt rask!"

"Uhada dada," brummede Wambert. "Sådan plejer vi ikke at tale til hinanden her på egnen, unge mand. Du har taget grimme storbymanerer med dig fra Holstebro, er jeg bange for..."

"Niels er en af os nu, og en af vores bedste," lød det skråt bag ham. Gamle Gylbert

avancerede med den mægtige kødøkse over skulderen. "Han siger bare det, vi landproletarer længe har tænkt. Det er sandhedens time, Wambert Pamper!"

"Jeg må advare mod truende adfærd og injurierende udsagn," kvækkede advokat Luffert, idet han fiskede en mobiltelefon frem. "Samtalen bliver optaget og kan bruges i en retssal. Identificér Dem med navn, adresse og fødselsdato, gamle mand... og læg så den økse fra dem!"

Den halvnøgne olding trådte et skridt nærmere.

"Vi har haft fred her på egnen længe, måske alt for længe," skreg han. "Næste gang pamperfolk og deres håndlangere nærmer sig Pjaltegården, bliver Borgervæbningens fækaliekanon kørt i stilling, og bag vort stolte artilleri holder tankvogne med ammunition til lang tids intensiv beskydning."

En kvindestemme blandede sig i koret:

"De to skidesprællere er ikke værd at spille et kondom på! De har ikke noget at komme i det!"

Det var Gylla Gullaksen, mangeårig indehaver af Vester Usseldrup Smørrebrødsdepot & Masturbationsklinik, der fik luft. Hun var af næsten samme størrelse som Niels, fedtbuklerne dog lidt anderledes arrangeret. I hendes hårpragt blinkede den lyserøde plasticrone, hun havde vundet som "Miss Northwest" ved 1. maj-stævnet 1991 på Klamhuse Hede.

Wambert Pamper og hans juridiske abekat havde omsider begrebet situationens alvor. De retirerede mod luxusautomobilen, mens Niels gravede i bukserne efter en

ekspresfremklemmt blød fækalie, han kunne smide efter dem.

Han nåede det lige. Brunkagen splattede ud på forruden af det bakkende køretøj, og der faldt ro over de tilbageværende landproletarer.

"Vi er rige nu," erklærede Niels. "Pjaltegården er vores, og den skal bevares for evigt. Men hvad skal vi bruge den til? Lad os få bajer i halsen og en seriøs diskussion i gang."

Lørdag 17. april 2027

"Fede børn er glade børn." Ordene var prentet med rød skriveskrift på et banner ved Pjaltegårdens børnehjørne. Sådant et hjørne havde gården fået i anledning af dagens indflytningsfest, og glæde var der overalt i bygningerne, på gårdspladsen og langt ud på markerne. Flere tusinde begejstrede nordvestjyder var stimlet sammen. Hvis man talte efter, ville man se det store flertal af egnens indfødte, dog minus Pamperfamilien og dennes nærmeste tilhængere.

Fra en dampende madvogn blev der uddelt rød flæskesuppe med knas. Børn, voksne, oldinge og invalider slubrede om kap. Til de kære små var der børneøl, til de voksne gul hestepilsner og blå drikkepetroleum ad libitum. Senere på aftenen flamberet brun naturbudding til dessert, men først gjaldt det dans og musik.

Niels og Zissy, gamle Gylbert og hundreder af andre hvirvlede rundt til de glade toner fra Blodhavn Banjoensemble. På en tribune foran musikken var der lussingdans, og omme ved Pjaltegårdens gavl gjorde en flok raske karle klar til masturbationsparade. Ingen folkefest uden masturbation! Overalt glade ansigter, og det var stadig tidligt på denne milde aprilaften.

Børnenes legeplads var et mudderbassin, hvorfra begejstrede udråb og skrig gjaldede. Et par løsgående familiegrise og nogle store bastardhunde tumlede sig mellem de tilsølede kroppe. Legoland, Faarup Sommerland, Disneyland og lignende kapitalintensive forlystelsesparker var for evigt udkonkurreret.

På tribunen blev en mægtig skikkelse synlig, en olding i gummifrakke og med rød baret over det gulgrå kranium. Banjomusikken døde ud, og alles øjne blev rettet

mod det nordvestjyske landproletariats 101-årige førstemand Klint Østerskov, fækalieforvalter, borgervæbningskaptajn og slubbertlogestormester af 13. grad.

"Denne dag indleder en ny tidsalder," råbte han med en stemme, der skar som metalværktøj gennem mursten. "Vor dybe og evige tak til gamle Polle Pjalter og til vor unge ven, vor nye store helt Niels Pungknockel!"

Hurraråb og jubelbrøl var svaret fra den tusindtallige skare.

"Takket være Niels og Zissy råder vi nu over en formue i ertificerede pragtfækalier og årgangsfækalier, mange af dem i glashylstre med navneskilte. Dertil industrifækalier og størknet pladdermasse, det har også sin værdi. Samt, ikke at forglemme, en skat af guld, sølv, bronze, messing, aluminium og blik. Mest blik, men sammentalt er det et rygstød til alle vore fremtidige landproletariske aktiviteter. Jeg kan bekendtgøre, at Pjaltegården af Zissy og Niels er stillet til rådighed for Nordvestjysk Landproletarisk Fællesorganisation, og at ejendommen vil blive omdannet til møde-, idræts- og festbespisningslokaler med menuer af lokale råvarer, lige så pragtfulde som på Brunmølle Udflugtskro. Alle vore fremtidige aktiviteter, inklusiv lussing- og masturbationsidræt, kommer til at foregå her. Begeistrede turister vil strømme til, og vore arvefjender i Holstebro kan skære tænder af misundelse."

Oldingen standsede og gispede efter luft, mens fornyet jubel brusede.

"Lad mig i dagens anledning udnævne Zissy og Niels til æresproletarer af første grad, berettigede til at bære den brune stormedalje, som indtil i dag kun er uddelt syv gange. Kom herop, unge venner, og tag imod den – og lad os så drikke videre, til vi segner. Det er god nordvestjysk skik, og den følger vi her på Pjaltegården!"

Søndag 18. april 2027

"En fest, vi aldrig glemmer," mumlede Niels, da Zissy havde givet ham det tredje godnatkys. Det var ud på de små timer, og bortset fra snorken, bøvsen og grynten var der faldet en vis ro over stedet. De festaber, der stadig kunne bruge benene, var vaklet hjemad, resten lå rundt omkring på gården.

Zissy og Niels havde fundet en plads på høloftet. Hun havde hvisket til ham om fremtiden, om de børn, hunde og stuegrise, der i kommende år skulle fylde stuerne hjemme i Villa Böffel. Varm af lykke var hun faldet i søvn, hvilende på hans brede bringe.

Niels var i dvale, halvt bedøvet af alkohol og litervis af flæskesuppe, men også kun halvt. Et sted i udkanten af hans bevidsthed lurede en trussel. Denne dag og nat havde stået i triumfens tegn, men hvad med gurkerne, hans brune forfølgere fra Holstebro? Kunne det passe, at fremmede motorcykler flere gange under festlighederne var kørt langsomt forbi Pjaltegården? Var de kommet af sig selv, eller kunne det være Wambert Pamper, der havde kaldt de farlige fremmede ind til fortsat kamp?

Vi kan knuse dem, tænkte Niels, men det kommer til at koste blod, sved og tårer. Og tarmluft. To-tre fedtede bobler trængte sig nedenunder ved tanken. Det var som at høre en elektrisk basguitar spille Ole Lukøje.

Så sov han omsider.

Sagaen om Fede-Niels fortsætter, bind 5 er på vej!

Hent [bind 1 her](#), [bind 2 her](#), [bind 3 her](#)

Følg med i alle nordvestjyske begivenheder året rundt, [klik her](#)

Købs- og distributionsbetingelser for denne e-bog:

Udsalgspris er **kr. 3,98**

For faste læsere af Landsbytossen.dk dog kun **kr. 1,99**

Beløbet overføres til konto i Jyske Bank
6610 6277185

Efter betaling har man ubegrænset ret til besiddelse af e-bogen samt ret til videregivelse af 2 eksemplarer.

Ved videregivelse af flere end 2 betales atter
kr. 3,98 eller kr. 1,99

Overtrædelse af disse betingelser kan straffes
med livsvarigt tvangsarbejde på
Blodhøj Kadaveropskæringsfabrik KmbH

Med allervennligste hilsner fra
forlaget og forfatterne

FEDE-NIELS

**MALVINA
PILLERIK**